

вдигна очи и я погледна. Тя го стрелкаше съ кржглигѣ си манистени очички. Ужѣ играчка, а и тя оживѣ!

— Та, казвамъ ти, — продължи елхата — единъ такъвъ ужасенъ студъ, че всичкитѣ ми шишарки измръзнаха.

Изведнажъ шишаркитѣ задрънкаха и запѣха чудно-хубава пѣсенъ. Мишо пакъ погледна нагоре. Всички сребърни шишарки се люлѣха на клона и танцуваха. Сега чакъ Мишо забеляза, че вѣтрената мелница въртѣше силно крилата си.

— А пъкъ вѣтрътъ бѣше толкова силенъ, че, като завъртѣ веднажъ крилата ми, и до сега не могатъ да се спратъ, — тихичко изскърца и мелничката.

Мишо искаше да запита нѣщо, но не можеше. Като че всички думи се бѣха свършили.

— Изведнажъ една лисица дойде и поиска да изяде катеричката. Но тя бързо-бързо се покатери на върха ми. Нали така бѣше, катеричке?

— Катеричката завъртѣ опашката си отъ радостъ и изгаси небесната звездичка подъ себе си.

— Седи лисицата до дънера, седи, докато измръзна опашката ѝ. Иска да си отиде, дърпа се, а не може. Ще си скъса опашката. . . Мишо вдига глава. Иска да каже:

— Като въ приказката, дето ми я разказа татко. . . — а не може! Защо така му се е вързалъ езика тая вечеръ?

— Най-после лисицата се дръпна силно, вдигна цѣла прѣспа съ опашката си и, бѣжъ, да я нѣма! А ние съ катеричката си умираме отъ смѣхъ. . .

И елхата почна силно да се смѣе. Клонитѣ ѝ се клатятъ, свѣщичкитѣ мигатъ. Смѣе се съ тънко гласче и катеричката. Чирикатъ смѣшно и шаренитѣ птичета. Дори и голѣмиятъ дѣдо Коледа отъ върха на елхата раздруска широката си бѣла брада и почва силно да се смѣе.

— Не ще ни излѣзе на добро смѣха! По едно време гледаме, идатъ двама дървари съ сѣкири на рамо. . .

— „Като въ читанката на кака!“ — иска да извика Мишо, но гласътъ му пакъ остава на върха на езичето.

— Тѣ сж дрипави, — продължава елхата — брадясали, царвудитѣ имъ скъсани. Дишатъ, а отъ устата имъ излиза пара. Единиятъ казва: „Азъ ще съборя малката, а ти иди ей татъка при она голѣмъ боръ. . . И трѣгна къмъ мене. Свиха се чакъ коренитѣ ми отъ страхъ. . . Погледнахъ небето: ясно, синьо, хубаво. Стопи се снѣгътъ отъ клонитѣ ми и затече като сълзи. Изведнажъ дърварътъ замахна съ брадвата. Небето ми стана черно, олюлѣхъ се и паднахъ отъ болка. Когато отворихъ очи, огледахъ се да видя сестритѣ си елхички, татко боръ, но нищо. . . Ни снѣгъ, ни небе, ни далечни планини. Само черната маса до мене.

— Това не е маса, то е пияното на мама. . . — пакъ поиска, а не можа да каже Мишо.

Елхата раздвижи клони, като да се протегне. Сякашъ бѣше ѝ се доспало и продължи: